

INTRODUCCIÓ

Durant aquest curs ens estem proposant estudiar la figura de Maria de Natzaret com a deixeble de Jesús. I per fer-ho seguim la teologia feminista. En concret, ens basem sobretot, en les aportacions de l'Elisabeth Johnson en el seu llibre *Verdadera hermana nuestra*. L'objectiu del llibre com explica l'autora en varies ocasions, és situar a Maria dins de la Comunió dels sants, perquè "la memoria de su colaboración con Dios a través del poder del Espíritu puede producir energías liberadoras en pro de la justicia, especialmente por su bajo nivel como pobre y como mujer. Con toda su diferencia, Míriam de Nazaret forma parte del círculo de los discípulos como hermana nuestra, una mujer pobre del pueblo a la que Dios dio grandes cosas" (pàg. 142).

Així, superant els clixès patriarcal que han envoltat històricament la seva figura, podem entendre que a Maria, ja des del seu naixement, "la Inmaculada Concepción no la aparta de los retos que comporta la vida sobre este planeta; sino que, más bien, de una forma peculiar, condicionada por el tiempo, afirma fundamentalmente, la donación del Dios vivo a esta mujer, llamada a una especial vocación dentro de la historia de la salvación. Es, así, una señal de que, en lo que respecta a la intención de Dios, la gracia es más original que el pecado."

Pauta per a l'Estudi d'Evangelí personal o compartit en grup

1

Prego/preguem per demanar
el do de comprendre
l'Evangelí i poder conèixer i
estimar Jesucrist i, així, poder
seguir-lo millor i donar-lo a
conèixer

2

Apunto alguns fets viscuts
aquesta darrera setmana

3

Llegeixo/llegim el text.
Després contemplo i
Subratllo

Com a dones creients del s.XXI, veient aquesta afirmació revolucionària i alliberadora, sobre tot per aquelles dones més vulnerables, que han patit i les que continuen patint, la càrrega de la moral patriarcal sobre els seus cossos i les seves vides.

Hem proposat fer aquest estudi, seguint l'evangeli de Lluc, on apareixen més dones i que s'ha considerat la principal font de la imatge de Maria en la tradició catòlica. Però, també té unes connotacions negatives quant a voler aconseguir la societat de l'Imperi romà, protegint la nova religió davant les convencions de gènere patriarcal. Per això, "Lucas pone en manos de varones el liderato público de la Iglesia y tiende a silenciar a las mujeres en sus relatos, suprimiendo su papel profético, minimizando su papel dirigente y reduciéndolas a roles socialmente aceptables de obediencia". (pàg, 252).

Com a contrapunt, les teòlogues feministes proposen l'evangeli de Joan, el més modern de tots i que tracta les dones considerant que Jesús "comisionó a todos los cristianos, hombres y mujeres, para que expresaran su fe en el ejercicio de toda clase de ministerios diaconales" (Barbara Reid, citada a la pàg. 253). També Isabel Gómez Acebo, en el seu llibre *Las discípulas de Jesús*, apunta la mateixa idea i assenyala alguns relats on apareix Maria que només surten a l'evangeli de Joan. Nosaltres proposem el text de les noces de Canà (Jn. 2, 1-12) i el relat de la Creu (Jn. 19, 25-27).

4

Apunto allò que descobreixo de JESÚS i dels altres personatges, la BONA NOTÍCIA que hi escolto...

5

Des de l'evangeli torno a mirar la vida, els FETS viscuts, les PERSONES del meu entorn

6

Crides que em fa –ens fa– el Pare avui a través d'aquest Evangeli i compromís/os

7

Pregària. Diàleg amb Jesús donant gràcies, demanant...

(Josep Maria Romaguera)

No té tanta importància el valor històric que és dubtós, com el seu valor simbòlic. Els teòlegs actuals veuen un “arc” entre els dos que abarca tot el ministeri de Jesús en el fet que en tots dos textos, anomena “dona” a la seva mare.

Continuant amb Elisabeth Jonhson, també destaca el valor simbòlic de les figures de Maria i del deixeble estimat al peu de la creu en el relat de Joan, Compara el moment, amb aquella escena de Marc en què la família de Jesús va a buscar-lo pensant que acabarà malament i que ha perdut el seny i ell diu que la seva família són aquells que escolten la Paraula i la segueixen (Mc. 3, 20- 35). Així diu que “Jesús está reinterpretando la familia en términos de discipulado. (...)En una palabra, la madre y el discipulo amado son representantes de un grupo más amplio, la Iglesia. Simbólicamente Jesús lega un contexto comunitario de amor mutuo y respeto igualitario en el que deberán vivir todos después de que él se haya ido”. (Citando a Raymond Brown, pàg.339)

TEXTOS DE L'EVANGELI:

Les noces de Canà

2

1 El tercer dia es van celebrar unes noces a Canà de Galilea. Hi havia la mare de Jesús. **2** També hi fou convidat Jesús, juntament amb els seus deixebles. **3** Quan el vi s'acabava, la mare de Jesús li diu:

--No tenen vi.

4 Jesús li respon:

--Dona, i jo què hi tinc a veure? Encara no ha arribat la meva hora.

5 La seva mare diu als servidors:

--Feu tot el que ell us digui.

Maria, un model a seguir

A les Noces de Canà, Maria actua com a mediadora entre els servents i Jesús. La seva fe en el poder del seu fill la impulsa a intercedir davant seu per solucionar un problema concret: la manca de vi.

Aquesta acció de Maria ens presenta un model de dona:

- Creient: Maria confia plenament en Déu i en el seu fill.
- Activa: No es queda de braços plegats davant d'una necessitat, sinó que busca una solució.
- Mediadora: Actua com a pont entre les persones i Déu, intercedint-hi.

Reflexions finals

El relat de les Noces de Canà ens convida a reflexionar sobre el paper de les dones a la societat i a l'Església. Maria, la mare de Jesús, ens mostra el camí de la fe, l'acció i la mediació.

Qüestions

- Què podem aprendre de Maria de Natzaret per enfortir el nostre compromís amb la justícia i l'equitat?
- Com podem promoure una participació més gran de les dones en els espais de decisió de l'Església i la societat?

Extret de la Lectio Divina de Tras las huellas de Sophia

6 Hi havia allà sis piques de pedra destinades a les pràctiques de purificació usuals entre els jueus. Tenien una cabuda d'uns cent litres cada una.

7 Els diu Jesús:

--Ompliu d'aigua aquestes piques.

Ells les ompliren fins dalt. **8** Llavors els digué:

--Ara traieu-ne i porteu-ne al cap de servei.

Ells li'n portaren. **9** El cap de servei tastà aquella aigua convertida en vi. Ell no sabia d'on venia, però els servidors sí que ho sabien, perquè ells mateixos l'havien treta. El cap de servei, doncs, crida el nuvi **10** i li diu:

--Tothom serveix primer els millors vins i, quan els convidats han begut molt, serveix els més ordinaris. Però tu has guardat fins ara el vi millor.

11 Així va començar Jesús els seus senyals prodigiosos a Canà de Galilea. Així manifestà la seva glòria, i els seus deixebles van creure en ell.

12 Després d'això va baixar a Cafarnaüm amb la seva mare, els seus germans i els seus deixebles, però tan sols s'hi quedaren uns quants dies.

Canà de Galilea era un poblet petit de muntanya, a prop de Natzaret.

Un casament era una festa molt especial en aquell temps. Durant dies acompanyaven als nuvis, menjant i bevent.

Maria fa adonar a Jesús de la falta de vi, que en aquelles comunitats era el signe més expressiu de l'amor i l'alegria.

Quan Jesús transforma l'aigua en vi està aportant alegria i amor. Les gerres d'aigua simbolitzen una fe avorrida, Jesús, amb el vi, introdueix alegria i amor a la nostra religió.

Reflexions de José Antonio Pagola

LES NOCES DE CANÀ

Vi al casament (Joan 2, 1-12)

Tant la celebració del casament com el banquet són temes bíblics ben coneguts que simbolitzen els dies messiànics futurs. L'abundància de vi també és una figura consolidada de l'alegria dels darrers dies, promesa en moltes afirmacions profètiques. El vi significa el do abundant de la salvació.

	Què aporta el relat de les Noces de Canà al mosaic marià des d'una perspectiva alliberadora feminista? Posarem el focus a les dues sentències que s'atribueixen a la mare de Jesús al casament. Context : Canà era un llogaret petit i la majoria de la seva gent, pagesos, que passaven problemes sota la dominació romana. Resulta dubtós que poguessin assumir el cost de la setmana de festes. 1. “No tenen vi”: Per a la parella era una vergonya i, a més, una prova dolorosa de la precària situació econòmica. Obrant de manera decidida i confiada, Maria va identificar la necessitat i va prendre la iniciativa per buscar una solució. En lloc de callar, parla; lluny de ser passiva, actua; en lloc de consentir una situació dolorosa, se'n fa càrrec organitzant les coses per bé dels que es troben en necessitat. Les seves paraules sonen amb tons de profecia, implorant i anunciant esperança al mateix temps. Des d'aquesta perspectiva, ella està en solidaritat amb les dones de tot el món que lluiten per la justícia social.
--	--

	Pronunciant aquestes paraules, les dones es poden veure facultades per eliminar la falta socialitzada d'autoestima i la dòcil acceptació de la marginació, comprometent-se efectivament, en una praxi crítica pel seu propi bé. “No tenim tal cosa, hauríem de tenir tal cosa”: Participa del desig del propi Déu d'establir el regne diví de justícia sobre la terra. Quan a les esglésies es manté les dones allunyades del lideratge, de l'altar, del púlpit, de la presa de decisions, el “no tenen vi” ressona amb especial crítica a favor de la plena participació de la dona als ministeris de l'Església. Maria apareix entre la gent, membre ella mateixa del grup que no té vi, i expressa l'esperança del necessitat. I aquesta nit, la comunitat pobra de Canà es converteix en un lloc a què es fa manifesta la glòria de Déu quan homes i dones beuen vi i celebren la festa del casament. “No tenen vi... ni pau, ni llibertat, ni drets, ni menjar, ni casa, ni feina, ni salut...”: Ressona entre els sense veu. L'impuls de Maria ens deixa una paràbola de l'hospitalitat de Déu. La seva súplica desafiant, es dirigeix a la consciència del cos de Crist avui: “no tenen vi, ni aigua, ni menjar, ni.....; heu d'actuar”
--	---

2. “Feu el que ell us digui”:

Amb aquestes paraules, la mare de Jesús alerta els servents perquè escoltin la seva paraula i la segueixin.

A l'evangeli de Joan, les dones, plenes de l'Esperit, mostren un coneixement profund de Jesús, fan passos per donar suport i encoratjar la seva missió i actuen donant testimoni del seu missatge a tercers.

Bé podria considerar-se com una figura apostòlica que coneix els poders de Jesús i mana altres que ho obeeixin. Els servents li fan cas per la força del seu testimoni, no perquè provingui de la mare de Jesús, sinó perquè surt d'una deixeble creient

Reflecteix la imatge d'una dona festiva que demana més vi al casament, una portaveu d'esperança dels sense drets i pobres, i testimonia apostòlica que condueix els altres a Crist.

Crucifixió de Jesús (Jn.19,17-25)

(Mt 27,32-44; Mc 15,21-32; Lc 23,26-43)

Prengueren, doncs, Jesús, 17 i, portant-se ell mateix la creu, va sortir cap a l'indret anomenat «Lloc de la Calavera», que en hebreu es diu Gòlgota. 18 Allà el crucificaren, juntament amb dos més, un a cada banda, i Jesús al mig. 19 Pilat va fer escriure un rètol i el féu posar a la creu. Hi havia escrit: «Jesús de Natzaret, el rei dels jueus.» 20 Molts dels jueus el van llegir, perquè l'indret on havia estat crucificat Jesús queia prop de la ciutat. El rètol era escrit en hebreu, en llatí i en grec. 21 Però els grans sacerdots digueren a Pilat:

--No hi escriguis: "El rei dels jueus." Posa-hi: "Aquest va dir: Jo sóc el rei dels jueus."

22 Pilat contestà:

--El que he escrit, ja està escrit.

23 Els soldats, quan hagueren crucificat Jesús, van agafar el seu mantell i en feren quatre parts, una per a cada soldat, i també prengueren la túnica. Però la túnica era sense costura, teixida d'una sola peça de dalt a baix, 24 i es digueren entre ells:

--No l'esquincem; sortegem-la a veure a qui toca.

S'havia de complir allò que diu l'Escriptura: *S'han repartit entre ells els meus vestits; s'han jugat als daus la meva roba.*

Això és el que van fer els soldats.

APUNTS DEL LLIBRE.-“Verdadera hermana nuestra. Teología de María en la Comunión de los Santos” de Elizabeth A. Johnson

JUNTO A LA CRUZ (Juan 19,25-27)

La importancia teológica simbólica de la escena de la crucifixión en Juan aparece en la idea de que al final de su vida Jesús hizo nacer una comunidad con el espíritu real que emanó de él en la cruz. Aparecen sin nombre dos grandes figuras, la madre de Jesús y el discípulo amado.

Ambos eran personas históricas, pero aquí no se dan sus nombres porque funcionan como símbolos de discipulado. Junto a la cruz, las palabras de Jesús remiten a una a la otra y a un cuidado recíproco. Por eso ellas “representan a la comunidad de verdaderos creyentes que es misión de Jesús establecer”.....

Muchos biblistas hoy advierten también que la simetría con que se remite uno a otro, al hombre y a la mujer indica que ninguno debe ser puesto por encima del otro. Ambos son miembros iguales dentro del discipulado, reflejando la comunidad de Juan en la que en gran medida “hombres y mujeres estaban ya en un nivel igual en

25 Vora la creu de Jesús hi havia la seva mare i la germana de la seva mare, Maria, muller de Cleofàs, i Maria Magdalena. **26** Quan Jesús veié la seva mare i, al costat d'ella, el deixeble que ell estimava, digué a la mare:

--Dona, aquí tens el teu fill.

27 Després digué al deixeble:

--Aquí tens la teva mare.

I d'aleshores ençà el deixeble la va acollir a casa seva.

el rebaño del Buen Pastor”. En una palabra, la madre y el discípulo amado son representantes de un grupo más amplio, la Iglesia. Simbólicamente Jesús lega un contexto comunitario de amor mutuo y respeto igualitario en el que deberían vivir todos después que él se haya ido.

(pág. 338-339)

María es una madre judía que sufre. Su dolor por el hijo muerto la pone en compañía de sus contemporáneas de Galilea y Judea cuyos hijos también cayeron víctimas del poder del Imperio, y en compañía también de sus descendientes a lo largo de los siglos, incluidas las afectadas, terriblemente, por las cruzadas cristianas, los progroms rusos y el Holocausto nazi, cuyos hijos acabaron muertos .

Este dolor singular, inextinguible, también coloca su memoria, de modo más amplio, en solidaridad con las madres de hijos muertos por la violencia del Estado en cualquier parte, porque sigue siendo una realidad, horrorosa, que se eliminan vidas salidas de cuerpos de mujeres con actos de brutalidad , con guerras y terrorismo.

(pág. 340)

Como ellas, María sufrió la angustia de no poder salvar a su hijo de las manos de quienes lo torturaron y ejecutaron. El que la imaginación cristiana pueda pintar a María junto a la gente

desolada al pie de todas las cruces que se levantan en el mundo se debe a su propio sufrimiento real. Esta memoria encuentra su eficacia liberadora cuando faculta a las mujeres y a los hombres de la Iglesia para decir BASTA. No más muertes de los hijos de otras gentes. No más guerra, codicia brutal y tiranía. Es, sin duda, un deseo utópico, la esperanza de un mundo hecho de acuerdo con el reino de Dios, que quiere ser un mundo sin madres que sufran. En el camino hacia ese mundo se mantiene la memoria de María junto a la cruz, galvanizando acciones no violentas para parar la violencia, como única expresión adecuada de la fe.
(pág. 341)

(COMPLEMENT DELS APUNTS ANTERIORS)

Els quatre evangelis coincideixen en que un grup de dones es manté vigilant, fent front fermament a la por, al dolor i a la dispersió dels deixebles varons. La presència de dones junt a la creu fa de la seva assistència a la mort, de la seva fidelitat, un signe per a Jesús de que no totes les relacions s'han trencat, malgrat el seu sentiment d'intens abandonament, fins i tot per part de Déu.

Les paraules de Jesús remetien a una cura recíproca. Representa a la comunitat de veritables creients que és missió de Jesús establir, el naixement d'una nova família de fe fundada en el seguiment de Jesús.

El sepulcre buit

(Mt 28, 1-8; Mc 16, 1-8; Jn 20, 1-10)

24

1 El diumenge, molt de matí, les dones arribaren al sepulcre portant els olis aromàtics que havien preparat **2** i van trobar que la pedra havia estat apartada del sepulcre. **3** Hi van entrar, però no hi trobaren el cos de Jesús, el Senyor. **4** Estaven del tot perplexes sobre què havia passat, quan se'ls van presentar dos homes amb vestits resplendents. **5** Esglaiades, van abaixar el rostre, i ells els digueren:

--Per què busqueu entre els morts aquell qui viu? **6** No és aquí: ha ressuscitat. Recordeu què us va dir quan encara era a Galilea: **7** "Cal que el Fill de l'home sigui entregat a les mans dels pecadors, que sigui crucificat i que ressusciti el tercer dia."

8 Elles van recordar aquestes paraules de Jesús.

9 Llavors se'n tornaren del sepulcre i van anunciar tot això als Onze i als altres. **10** Eren Maria Magdalena, Joana i Maria, mare de Jaume. També les altres que anaven amb elles ho explicaven als apòstols, **11** però les seves paraules els van semblar un deliri, i no se les van creure. **12** Amb tot, Pere se'n va anar corrents fins al sepulcre, s'ajupí i veié que hi havia tan sols el llençol d'amortallar. Després se'n tornà a casa, estranyat del que havia succeït.

La Mater Dolorosa no és una idea teològica, sinó una personal real que es va veurecolpejada amb el terrible fet de que el seu primogènit havia mort executat per l'Estat.

Forma part de les innumerables mares de fills morts per la violència de l'Estat.

Teòlogues llatinoamericanes parlen del "calvari compartit" que les dones pateixen, com Maria, a les guerres i repressió política que acaba amb la vida dels seus fills. Com a elles, Maria va patir l'angoixa de no poder salvar al seu fill de les mans de quins el van torturar i executar. "No més morts de fills d'altres". És el desig utòpic, l'esperança d'un món fet d'acord amb el Regne de Déu.

Fets dels Apòstols

PRELIMINARS (1)

Pròleg. Ascensió de Jesús

1

Els apòstols a Jerusalem (...)

¹² Després els apòstols se'n tornaren a Jerusalem des de la muntanya anomenada de les Oliveres, que és a prop de la ciutat, a la distància que és permès de recórrer en dissabte. ¹³ Van entrar-hi i van pujar a la sala de la casa on es reunien. Eren Pere, Joan, Jaume, Andreu, Felip, Tomàs, Bartomeu, Mateu, Jaume, fill d'Alfeu, Simó el Zelós, i Judes, fill de Jaume. ¹⁴ Tots ells eren constants i unànimes en la pregària, juntament amb algunes dones, amb Maria, la mare de Jesús, i amb els germans d'ell.

APUNTS DEL LLIBRE EMPODERADES PER L'ESPERIT de M.Claustre Solé

Continuació de la conversa de Lluc i Maria a Natzaret

- Pel que he sentit dir Jesús era un provocador.....

Deien que se li havia ajuntat una colla de gent amb mala fama, que en el seu grup no hi havi un sol fariseu ni un escriba; que tots ells eren gent que no tenia res a perdre...

¿Com el meu fill podia pretendre que el veiessin com un rabí? Perquè la gent li deia rabí? Quina mena de rabí era? Fins i tot deien que anava amb gent de la pitjor classe com un publicà i un tal Simó, un d'aquests nacionalistes fanàtics, sí un zelota. I per si això fos poc, al grup si van afegir dones, cosa mai vista. Com podia fer això un rabí? Com podia presentar-se com un profeta i que la gent se'l cregués si apareixia acompanyat de dones? Els rabins no anaven en públic ni amb la seva dona!Quan jo ho posava en dubte, em donaven fins i tot els noms... Joana, Salomé, Maria de Magdala..

(p,140)

- Pobre mare i tot es va anar complicant....

Ningú va sortir en la seva defensa; fins els seus es van amagar. Jesús sol i portat al suplici. Un fracàs total. Pena de mort!

(p,141)

LA PARAULA ES DIFON A JERUSALEM. NAIXEMENT DE L'ESGLÉSIA
(2,1-8,3)

La vinguda de l'Esperit Sant

2

1 Quan va arribar la diada de Pentecosta es trobaven reunits tots junts. **2** De sobte, com si es girés una ventada impetuosa, se sentí del cel una remor que omplí tota la casa on es trobaven asseguts. **3** Llavors se'ls van aparèixer unes llengües com de foc, que es distribuïen i es posaven sobre cada un d'ells. **4** Tots van quedar plens de l'Esperit Sant i començaren a parlar en diverses llengües, tal com l'Esperit els concedia d'expressar-se.

5 Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacions que hi ha sota el cel. **6** Quan se sentí aquella remor, la gent s'aplegà i van quedar desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. **7** Sorpresos i meravellats, deien:

--¿No són galileus, tots aquests que parlen? **8** Doncs com és que cada un de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? **9** Parts, medes i elamites, habitants de Mesopotàmia, de Judea i de Capadòcia, del Pont i de l'Àsia, **10** de Frígia i de Pamfília, d'Egipte i de les regions de Líbia tocant a Cirene, i els qui han vingut de Roma, **11** tots, tant jueus com prosèlits, cretencs i àrabs, els sentim proclamar en les nostres pròpies llengües les grandeses de Déu.

12 Sorpresos i desconcertats, es deien els uns als altres:

--Què vol dir tot això?

13 Però d'altres, rient-se'n, deien:

--És que el vi els ha pujat al cap!

En aquella negra nit, quan tothom fugia esmaperdut, jo em vaig refugiar en les Escriptures perquè és en elles on Jesús s'emparava sempre.

I les Escriptures em van ajudar a mantenir encesa la llàntia de l'esperança en la negra nit d'aquella pasqua tan amarga.

Enmig d'aquest dolor no vaig deixar de creure que Déu és més gran, que Déu tot ho pot, que el seu amor s'estén de generació en generació ...perquè dintre meu tenia clar que el Déu de la vida sols podia tenir una resposta de vida. Sí, aquella experiència de mort havia d'estar prenyada de vida. Jesús ho creia i jo també. Per això, esperava en silenci la matinada del diumenge.

(p, 142)

Lluc no podia deixar de pensar en Maria. Quina fe la d'aquella dona tot i tenir un camí empedrat de dificultats! Guardava tots els records en el seu cor i això li donava pau, aquella pau que es desprenia del seus ulls.

Tota la vida penjada de la mà de Déu, un Déu que l'havia cridat a la gran vocació de ser mare de Jesús, una missió gens fàcil, però que ella agraïa.

(p, 144)

ELS FETS DE LA PASSIÓ – LES DONES FAN MEMÒRIA.

A les darreres hores s'acumulen els esdeveniments i succeeix una catàrta de comportaments humans.

Quatre episodis, ben significatius.:

- La unció
- La contemplació «des de lluny» del Crucificat
- La constatació de la sepultura de Jesús
- El descobriment de la tomba buida.

LA UNCIÓ (Mc 14,3-9) 7. una dona, tan valenta com desconeguda, realitza un singular signe profètic, es postra als peus de Jesús i protagonitza un gest ple de tendresa i sensibilitat com a resposta a l'experiència de perdó i gratitud . Davant de les crítiques dels comensals, Jesús els desautoritza i ressalta el sentit del gest d'aquesta dona.

LA PASSIÓ: MIRANT «DES DE LLUNY» AL CRUCIFICAT I ACOMPANYANT-LO A DISTÀNCIA

Apareixen dues classes de dones com a testimonis de la mort de Jesús. Unes són veritables deixebles, poden ser considerades companyes de Jesús, que han pujat amb ell a Jerusalem i que es van comprometre de ple com a deixebles. I altres «moltes», que sense tenir aquesta condició vinculant, van veure Jesús amb molt bons ulls i fins i tot el van acompanyar fins a la capital jueva.

	. Fidelitat i resistència constitueixen les virtuts d'aquestes dones . L'acusat protagonisme de les dones als esdeveniments finals de la història de Jesús els feia dignes d'admiració i de reconeixement entre els primers cristians. María Magdalena :. Als evangelis no se'ns diu la seva vocació. Però podem sostenir que va tenir una crida similar al de Pere i Andrés, Jaume i Joan. No està sola, va acompanyada d'altres "Maries". Tot i que els noms d'elles va variant, no hem de fer problema. Sí que cal constatar que Maria Magdalena sempre apareix la primera a les llistes de la tradició sinòptica. Sens dubte per la gran importància que va tenir en la transmissió de la fe pasqual. LA PASSIÓ, ALS PEUS DE LA CREU. Les tres dones constitueixen una contrarèplica a la tríada de deixebles predilectes: Pere, Jaume i Joan. Compleixen dos trets essencials del seguiment: - L'escolta dels seus ensenyaments - Acceptar el seu estil de vida, integrant les hores bones i les dolentes.
--	--

	Aquestes valeroses dones apareixen com a seguidors plenes de fe, que consideren el Crucificat com una persona excepcional, digna de ser corresposta fins al final de la seva tràgica existència humana. LA PASSIÓ: A LA SEPULTURA. Es pretén ressaltar la funció de testimonis que fan aquestes dones. La menció de les dones a la sepultura de Jesús ofereix una triple funció: a) Es vol recalcar permanència femenina al seguiment . Elles estan a l'alçada de les circumstàncies en tot moment. b) Se'ls reconeix el seu testimoniatge. c) És un relat que , ens prepara pel descobriment final , la tomba buida. Tant la dona que va ungir Jesús, com les dones de la Passió i de la Pasqua apareixen amb trets coherents, pròpies dels seguidors/es de Jesús: 1.- Ser deixeble és comprendre la intima relació entre Déu i Jesús 2.-. El trio de dones i moltes altres, guarden fidelitat , malgrat les circumstàncies adverses. 3.- Són testimonis i assisteixen tot i el seu dolor, a la mort i sepultura.
--	--

	La dignitat i el dolor, però també l'esperança de les dones deixebles queden reflectits en aquestes valentes i fortes dones, que es troben a l'inici del cristianisme i han contribuït a la seva extensió molt més del que se les reconeix normalment. Van ser més conseqüents que els homes en les últimes hores de la història de Jesús. Van estar més a prop seu que Pere i els Dotze. Les que realitzen el veritable seguiment a les hores més transcendents de la vida de Jesús. Començant per la dona que va ungir Jesús , a qui el Senyor li va donar ànims i la va comprometre com a deixeble. Reben entre sorpreses i espantades, fins i tot plenes de prevencions, la bona notícia de la resurrecció perquè els supera, és una experiència mai coneguda. Els quatre més grans esdeveniments cristològics, centre del primer anunci cristià: mort i sepultura, resurrecció i aparicions són posats en relació amb aquestes dones. Fer memòria del passat per reinterpretar el present i significar el futur. Son testimonis oculars des del inici i ho seran de la resurrecció i ho entendran al fer memòria i reinterpretar el camí recorregut. Els evangelis parteixen d'una memòria de transmissió oral. Estem parlant d'un relat antic que s'ha anat transmetent de generació en
--	--

generació perquè un grup de persones ho considera significatiu i dona identitat al grup .

El relat de Lluc vol fer èmfasi en la funció creadora i portadora d'aquestes dones *"Recordeu que us va dir a Galilea(...)elles van recordar aquestes paraules (...) i van anunciar tot això als onze i a Pere"*. Elles pertanyen al grup dels deixebles. Son figura-clau a la comunitat cristiana en un món patriarcal ,Lluc remarca l'autoritat que te la seva paraula de dones a un món hel·lenista com el que l'envolta, destacant el paper missioner de les dones.

BIBLIOGRAFIA:

- Jarosch, Linda. **Amo la mujer que soy**. Ed. Sal Terrae 2021
- López Villanueva, Mariola. **Ungidas**. Ed. Sal Terrae
- Bernal LLorente, Jose Manuel. **Las mujeres del Evangelio**. Ed. PPC
- Rivas Rebaque, Fernando. **Cuando el cristianismo era jovent**.Ediciones Hoac
- Pagola, José Antonio. **Jesús, aproximación histórica**. Ed. PPC
- Gómez Acebo, Isabel. **Las discípulas de Jesús**. Ed. San Pablo
- Ordorika Angulo, Lanire. **Las mujeres que fueron al sepulcro**. Ed. San Pablo

(RESUM D'UN TALLER DE PILI CALLE SOBRE LES DONES DE LA PASSIÓ)

TOTS ELLS ES VAN SENTIR PLENS DE L'ESPERIT SANT Fets dels apòstols 1, 14-15 i 2, 1-21

Context: L'escena apareix a Lluc, com a volum segon de la seva història dels orígens cristians. A continuació de l'ascensió de Jesús, els deixebles van tornar a l'habitació del pis superior on s'allotjaven. Tots perseveraven a l'oració junt a algunes dones i amb Maria, mare de Jesús, i els seus germans.

Per tant, Maria estava present quan “tots es van sentir plens de l'Esperit Sant”. Acceptem com a una tradició fiable la imatge de Maria formant part de la naixent comunitat judeocristiana.

Lluc comença amb la promesa de que l'Esperit Sant descenderà sobre els personatges principals del relat.: Maria a l'evangeli i la comunitat de deixebles als Fets.. El resultat és un nou naixement provinent de Déu.

A les dones que “es troben a la sala de dalt se les presenta, no com a extres, sinó com a parts integrants de la comunitat d'oració de Jerusalem.

Aquestes dones eren deixebles, com posa de manifest el significat de “seguir”: Quan Jesús va morir a la creu, “algunes dones que l'havien seguit des de Galilea es mantenien a distància, mirant aquestes coses”

	La legitimitat del missatge cristià depén del que les dones van observar quan van tornar al sepulcre i de la seva interpretació: quan els dos missatgers els donen la notícia de la resurrecció, les dones recorden les paraules de Jesús i tornant a la ciutat anuncien el seu descobriment (Lluc anomena totes les dones que ho van fer). La reacció (patriarcal) dels homes va ser no creure-les, considerant que deliraven. Quan mor el líder d'un moviment mesiànic, moltes vegades mor també el propi moviment però, en el cas del cristianisme, es va convertir en una religió universal. Segons força estudis, el moment inicial sembla que va començar amb les persones que van interpretar com a resurrecció el que va passar després de la mort de Jesús. Els evangelis coincideixen en afirmar que van ser les dones. Elles van iniciar el testimoni de la resurrecció de Jesús, fonament de l'Església. Lluc 8, 2-3 relaciona les dones que el van seguir. Aquest grup de dones deixebles formen una línia de continuïtat que va des de Galilea fins a la creu, després fins al sepulcre, primer ocupat i després buit, i fins a la sala del pis superior de Pentecosta.
--	--

	En aquesta sala està present tota la història de l'opció vocacional en resposta a Jesús, de la seva experiència de seguiment, de la seva valent fidelitat, de l'expressió del seu testimoni i del rebuig de les seves paraules per part dels homes. Elles apareixen plenes del poder de l'Esperit i animades a parlar amb més força que mai. És un Esperit inclusiu, perquè no només el reben els homes, el reben homes i dones per igual. Més endavant, al Fets, Lluc es centra en els fets de Pere i Pau, amb poca atenció al ministeri de les dones. Inclús, quan es cita a les dones en la tasca de construir l'Església, esporàdicament i de manera secundària, mai les sentim parlar. Podem arribar a la conclusió de que l'autor va seleccionar les seves històries amb un interès androcèntric. A fi d'impressionar lectors de l'Imperi romà, es va presentar a varons en els rols de lideratge públic, segons els estàndards de l'Imperi. Les dones apareixen en un segon pla, ignorant els rols de direcció que, efectivament, van exercir. Per això, les estudioses feministes segueixen el testimoni apostòlic de les dones al llarg dels evangelis canònics. Tenen en compte les cartes de Pau, on fa referència a l'àmplia participació de les dones i que contrasta amb la seva marginació als Fets. També, recorren als evangelis apòcrifs.
--	--

	Cada dona té la seva pròpia història de relació amb Jesús, amb els seus dons i històries particulars, totes són vitals de forma diferent. Totes són essencials.
--	--